

Наздравица за красотата ний :

— Щастливъ, комуто помисли високи
Въ сръдцето красотата лѣй, — сръдцето
За ниска завистъ и коварство чуждо!
Щастливъ, когото Фрина ошастливи!»

Подхванатий внезапно тостъ прѣсѣче
Рѣчъта на Хиперида. И далечъ,
Вънъ отъ чертога пиршественъ, отнесе
Прѣзнощний екотъ името на Фрина . .
И продължи отново Хиперидъ:

«За оногова, чийто духъ е чуждъ
За красотата — пустошъ е живота,
И въ младици за него нѣма младостъ;
Макаръ роденъ въ Атини — той е варваръ!
Ще дойде день, и той не е далечъ,
Вселената когато ще да знай
Една богиня само — Красотата:
Въ живота на бесмъртие начало,
И въ мрътвото емблема на животъ;
И истинский животъ на чловѣка
Ще бжде само нейно тържество,
Въвъ нейний храмъ незиблемъ: Наслажденье.
Азъ виждамъ вече въздигнатъ първий храмъ
Въ Атини . . . Тамъ ще скланя чловѣкъ
Чело въ прахъ — не прѣдъ блѣнове съ длѣто
Изрѣзани отъ каменъ, не въ безмълвно
Смирение — а сръдцето на сръдце,